

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הא כיצד?												לר.
כפירת ממון - אשם, ביטוי שפתים - חטאת.												לר.
פעמים ששניהם בחטאת - כגון שמתה כדרכה, ואמרו נאנסה. שוכר דבין כך ובין כך מיפטר פטור - בחטאת, שואל דבין כך ובין כך חיובי מיחייב - בחטאת.												לר.
פעמים ששניהם באשם - כגון שנגנבה, ואמרו מתה מחמת מלאכה, דתרויהו קא כפרי ממונא, דהא מיחייבי וקא פטרי נפשיהו.												לר.
שוכר בחטאת ושואל באשם - כגון שמתה כדרכה, ואמרו מתה מחמת מלאכה. שוכר דבין כך ובין כך מיפטר פטור - חייב בחטאת, שואל דמיחייב במתה כדרכה, וקא פטר נפשיה במתה מחמת מלאכה - באשם.												לר.
שוכר באשם ושואל בחטאת - כגון שנגנבה, ואמרו מתה כדרכה. שוכר הוא דמיחייב בגניבה ואבידה, וקא פטר נפשיה במתה כדרכה - באשם. שואל, דבין כך ובין כך חיובי מיחייב - בחטאת.												לר.
מאי קא משמע לן?												לר.
לאפוקי מדרבי אמי												לר.
כל שבועה שהדיינים משיבועים אותה - אין חיובין עליה משום שבועת ביטוי, שנאמר (ויקרא ה') או נפש כי תשבע לבטא בשפתים כי תשבע מעצמה.	דאמר: [רבי אמי]											לר.
קא משמע לן דלא כרבי אמי.												לר.
שומר שמסר לשומר. רב אמר: פטור	אתמר: [רב]											לר.
חייב.	רבי יוחנן:											לר.
לטעמיה דרב לא מבעיא שומר חנם שמסר לשומר שוכר, דעלווי עלייה לשמירתו. אלא אפילו שומר שוכר שמסר לשומר חנם, דגרועי גרעה לשמירתו - פטור. מאי טעמא - דהא מסרה לבן דעת. ולטעמיה דרבי יוחנן, לא מבעיא שומר שוכר שמסר לשומר חנם דגרועי גרעה לשמירתו, אלא אפילו שומר חנם שמסר לשומר שוכר, דעלווי עלייה לשמירתו - חייב. דאמר ליה: אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר.	אביי:											לר.
הא דרב לאו בפירוש אתמר, אלא מכללא.	רב חסדא:											לר.
דהנהו גינאי דכל יומא הוו מפקדי מרייהו גבה דההיא סבתא. יומא חד אפקדינהו לגבי חד מינייהו, שמע קלא בי הלולא, נפק אול, אפקדינהו לגבה דההיא סבתא. אדאול ואתא אנגוב מרייהו. אתא לקמיה דרב ופטריה.												לר.
מאן דחזא סבר משום שומר שמסר לשומר - פטור, ולא היא. שאני התם, דכל יומא נמי אינהו גופיהו גבה דההיא סבתא הוו מפקדי להו.												לר.
יתיב רבי אמי וקאמר לה הא שמעתא	[רבי אמי]											לר.
השוכר פרה מחבירו והשאלה לאחר, ומתה כדרכה - ישבע השוכר שמתה כדרכה, והשואל משלם לשוכר	איתיביה רבי אבא בר ממל לרבי אמי:											לר.
ואם איתא, לימא ליה: אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר												לר.
הכא במאי עסקינן - בשנתנו לו הבעלים רשות להשאל.	אמר ליה: [רבי אמי]											לר.
אי הכי, לבעלים בעי לשלומן												לר.
דאמרו ליה: לדעתך.												לר.
המפקיד מעות אצל חבירו, צררן והפשילן לאחריו, מסרן לבנו ובתו הקטנים, ונעל בפניהם שלא כראוי - חייב, שלא שמר כדרך השומרים.	מתיב רמי בר חמא:											לר.
טעמא - דקטנים, הא גדולים - פטור.												לר.
אמאי? נימא ליה: אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר												לר.
כל המפקיד על דעת אשתו ובניו הוא מפקיד.	רבא:											לר.
או שמסרן לבנו ובתו הקטנים - חייב.	נהרדעי: דיקא נמי, דקתני:											לר.
הא לבנו ולבתו הגדולים - פטור.												לר.
מכלל דלאחרים, לא שנא גדולים ולא שנא קטנים - חייב. דאם כן - ליתני קטנים סתמא, שמע מינה.												לר.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא		
הלכתא, שומר שמסר לשומר - חייב. לא מבעיא שומר שסר לשומר חנם, דגרועי גרעה לשמירתו. אלא אפילו שומר חנם שמסר לשומר שסר - חייב, מאי טעמא - דאמר ליה: את מהימנת לי בשבועה, האיך לא מהימן לי בשבועה.	רבא:										■	◇		
פשע בה ויצאת לאגם, ומתה כדרכה. אביי משמיה דרבה אמר: חייב פטור.	אתמר: אביי משמיה דרבה]										◆	■	◇	
אביי משמיה דרבה אמר: חייב, כל דינא דלא דאין כי האי דינא לאו דינא הוא. לא מבעיא למאן דאמר תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב - דחייב. אלא אפילו למאן דאמר פטור - הכא חייב. מאי טעמא - דאמרין: הבלא דאגמא קטלה.	[אביי משמיה דרבה]										■	◇		
רבא משמיה דרבה אמר: פטור, כל דינא דלא דאין כי האי דינא לאו דינא הוא. לא מבעיא למאן דאמר: תחילתו בפשיעה וסופו באונס פטור - דפטור. אלא אפילו למאן דאמר חייב - הכא פטור. מאי טעמא - דאמרין: מלאך המות, מה לי הכא ומה לי התם?	[רבא משמיה דרבה]										■	◇		
ומודי אביי דאי הדרא לבי מרה ומתה דפטור. מאי טעמא - דהא הדרא לה, וליכא למימר הבלא דאגמא קטלה.	[אביי]										■	◇		
ומודי רבא כל היכא דאיגנבה גנב באגם ומתה כדרכה בי גנב דחייב. מאי טעמא, דאי שבקה, מלאך המות - בביתיה דגנבא הוה קיימא.	[רבא]										■	◇		
לידידך דאמרת מלאך המות, מה לי הכא ומה לי התם, האי דאותביה רבי אבא בר ממל לרבי אמי, ושני ליה בשנתנו לו בעלים רשות להשאיל, ולימא ליה: מלאך המות, מה לי הכא ומה לי התם?	אביי לרבא:										♣	◇		
לידידכו דמתניתו אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר - איכא לאותבה לההיא, לידיי דאמינא אנת מהימנת לי בשבועה והאיך לא מהימן לי בשבועה - ליכא לאותבה כלל.	אמר ליה: [רבא]										!	◇		
העלה לראשי צוקין ונפלה - אין זה אונס, וחייב.	מתיב רמי בר חמא:										■	♣	◇	
הא מתה כדרכה - הרי זה אונס, ופטור.											■	♣	◇	
ואמאי? לימא ליה אירא דהר קטלה, אי נמי אובצנא דהר קטלה											♣	◇		
הכא במאי עסקינן שהעלה למרעה שמן וטוב.											!	◇		
אי הכי, נפלה נמי?											♣	◇		
שהיה לו לתקפה, ולא תקפה.											!	◇		
אי הכי, אימא רישא:											♣	◇		
עלתה לראשי צוקין ונפלה - הרי זה אונס	[רישא]										■	♣	◇	
איבעי ליה למיתקפה											♣	◇		
לא צריכא, שתקפתו ועלתה, תקפתו וירדה.											!	◇		
כיצד הלה עושה סחורה בפרתו כו'.	רבי יוסי:											■	<	
הלכה כרבי יוסי.	רב יהודה אמר שמואל:											■	◇	
חלוק היה רבי יוסי אף בראשונה.	רב שמואל בר יהודה לרב יהודה, אמרת לן משמיה דשמואל:											■	^	◇